РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
21 У 6722/15
26.09.2017. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Мирелом Костадиновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А., из Б., ..., против туженог Министарства финансија Републике Србије-Пореске управе, Сектора за пореско правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак, Београд, ради поништаја решења туженог, број: 300-433-16-01715/2014-I1000 од 26.03.2015. године, у предмету пореза, у нејавној седници већа одржаној дана 26.09.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија, Пореске управе, Филијале Нови Београд 2, број 0132-433-16-3740/2014-01 од 20.08.2014. године. Наведеним ожалбеним решењем одређена је привремена мера обезбеђења наплате потраживања у принудној наплати из новчаних средстава – забрана пореском обвезнику да новчане обавезе које има према трећим лицима измирује уговарањем промене поверилаца, односно дужника у одређеном облигационом односу, пребијањем и на други начин у складу са законом, ради обезбеђења наплате пореског потраживања после почетка принудне наплате из новчаних средстава тужиоца, на његовим рачунима по основу извршеног решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Нови Београд 2 о принудној наплати из новчаних средстава са рачуна тужиоца број 0132-433-05-3740/2014-01 од 20.08.2014. године.

У тужби којом је покренуо управни спор, поднетој Управном суду, препорученом пошиљком преко поште, дана 30.04.2015. године, прецизираној поднеском од 12.05.2015. године, тужилац истиче да је Законом о условном отпису

камата и мировању пореског дуга, пореским обвезницима дата могућност да редовном уплатом текућих доспелих обавеза стекну одређена права на мировање пореског дуга и касније отпис одређених камата и дела дуга, посебно указујући да у складу са тим законом порески обвезници не морају подносити посебне пореске пријаве и захтеве, већ да је Пореска управа дужна да у свим случајевима поступа по службеној дужности, те да уплатом задње две месечне обавезе у 2012. години порески обвезници стичу по закону право на репрограм дуга из претходног периода после протека две године, под законом прописаним условима. Даље наводи да је Пореска управа поводом примене овог закона израдила посебан компјутерски програм, који је програмиран тако да пореске обвезнике који су испоштовали први законом прописани услов, евидентира као обвезнике који се налазе у репрограму дуговања. Међутим, сматра да се закон од стране Пореске управе погрешно тумачи, тако што та управа не мора да доноси посебна решења о престанку права на мировање пореског дуга ,,већ ће то да ради компјутер сам", чиме се драстично крши општи управни поступак и права пореских обвезника, а тиме је због законске одредбе, суспендован битан део управног поступка, тако што у једном посебном случају орган поступа по службеној дужности, а не по пријави или захтеву, што је потпуно правно неприхваљиво, и сасвим сигурно, противно Закону о општем управном поступку, а посебно што је ускраћено елементарно право жалбе на одлуку првостепеног органа, којим је решено о неком његовом праву или обавези. Истиче и да оваква правна, потпуно нејасна и до сада невиђена ситуација, производи правне последице тек касније, после скоро годину дана, када Пореска управа пореским обвезницима доставља аконтациона решења за текућу годину у октобру месецу 2013. године, у коме су пореске обавезе повећане. Указује и да је поступајући по закону као порески обвезник који се налази у репрограму, од тог месеца сам наставио да плаћа увећане месечне обавезе у складу са аконтационим решењем који, како му само име каже, утврђује обавезе за унапред, и плаћање у наредном периоду. Незнајући за, такође противзакониту праксу Пореске управе да она већ другу годину више не доноси коначна решења обвезницима, већ само једном годишње аконтациона решења, па их опет самовољно третира као коначна, што по њиховом тумачењу значи да ретроактивно мање плаћени износ пореза по прошлогодишњем аконтационом решењу, у делу разлике, доспева на наплату 15 дана од дана пријема новог аконтационог решења, о чему он није имао никаква сазнања, као ни сами службеници Пореске управе, па га о томе и не обавештавају. Наводи и да је после шест месеци од дана описаног ,,тајног" догађаја, сасвим случајно сазнао да више није у поступку репрограма, да је задужен целокупним износом дуговања из октобра 2012. године, са силним каматама и да ће му Пореска управа то све принудно наплатити, а да у међувремену нема права на здравствену заштиту и било која друга права. Порески службеници су га обавестити да они нису у обавези да доносе решења, јер им је неко дао такво тумачење закона, а да све у вези примене тог закона ради компјутер, и да су они ту немоћни, због чега је и одбијен његов захтев да му се донесе решење о враћању у поступак репрограма. Посебно указује да је у складу са напред наведеним законом уредно од октобра 2012. године, па закључно са прописаним периодом времена до 31.12.2014. године, уплаћивао све доспеле месечне обавезе по важећим аконтационим решењима и да је по сазнању за напред наведену ситуацију, уплатио и разлику у месечним обавезама, која иначе, није у складу са законом била одређена коначним

решењем за претходну годину. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи првостепено и оспорено решење, те да у поновном поступку првостепени орган донесе одлуку у складу са законом.

У одговору на тужбу тужени орган је навео да у свему остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закокна о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из образложења оспореног решења и списа предмета види се да је у поступку који је претходио доношењу ожалбеног решења од 20.08.2014. године утврђено да је код тужиоца покренут поступак принудне наплате доспелог, а неплаћеног пореског потраживања решењем о принудној наплати број 0132-433-05-3740/2014-01 од 20.08.2014. године. Полазећи од наведеног, тужени орган налази да је правилна оцена првостепеног органа да су се стекли законски услови за примену одредбе члана 87а Закона о пореском поступку и пореској администрацији, те да је ожалбеним решењем правилно одређена привремена мера обезбеђења наплате неплаћеног а доспелог пореског потраживања после отпочињања поступка принудне наплате и наложено надлежном органу установљавање исте, будући да тужилац исто није уплатио у року из опомене број 0132-433-01-3740/2014-01-IIB05 од 05.05.2014. године, коју је, према повратници која се налази у списима предмета, уредно примио, дана 16.05.2014. године. Стога је, с позивом на одредбу члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији оценио да је првостепени орган, доносећи оспорено решење у потпуности поступио у складу са одредбама члана 77., 87а став 1. , 92. и 95. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, па како изјављеном жалбом није доведено питање правилност и законитост оспореног решења, то је нашао да је жалба неоснована и да исту треба одбити.

Према одредби члана 77. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС" бр. 80/02...68/14), пореска управа почиње поступак принудне наплате пореза, односно споредних пореских давања, доношењем решења о принудној наплати пореза ако порески обвезник није платио порез, односно споредно пореско давање у року из члана 71. став 1. овог закона.

Одредбом члана 87а став 1. истог закона, прописано је да ради обезбеђења наплате пореза и споредних пореских давања после почетка поступка принудне наплате из новчаних средстава пореског обвезника на његовим рачунима на основу решења из члана 92. став 2. овог закона, Пореска управа решењем установљава привремену меру обезбеђења наплате пореског потраживања.

Према одредби члана 95. став 1. истог закона принудна наплата пореза и

споредних пореских давања из новчаних средстава пореског обвезника, на основу решења из члана 92. став 2. овог закона, је пренос средстава са рачуна пореског обвезника отвореног код банке на одговарајући уплатни рачун јавних прихода, на основу решења о принудној наплати пореза.

Имајући у виду утврђено чињенично стање и цитиране одредбе закона, правилно је, по оцени Управног суда, тужени орган, у поступку коме није било повреде правила поступања, оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа од 20.08.2014. године, за коју одлуку је дао довољне и јасне разлоге које у свему као правилне и законите прихвата и овај суд.

Суд је ценио наводе истакнуте у тужби, па је нашао да су исти неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово због тога што су исти у суштини поновљени наводи жалбе, а били су и предмет оцене законитости решења другостепеног органа број: 300-433-15-01523/2014-I1000 од 30.01.2015. године, по тужби тужиоца поднетој Управном суду, а по којој је донета пресуда 17 У 4311/15 од 12.05.2017. године, којом је тужба одбијена. Наиме, тим решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Филијале Нови Београд 2, број: 433-15-4437/2014 од 20.06.2014. године, којим је одбијен, као неоснован, захтев тужиоца за враћање у статус мировања пореског дуга, на рачунима ближе наведеним у диспозитиву тог решења. Поред тога, у конкретном случају, тужилац, сагласно одредби члана 270. Закона о општем управном поступку, не може побијати правилност чињеничног стања утврђеног у поступку доношења решења од 30.01.2015. године, већ само правилност одређивања предметне привремене мере у овом поступку. Стога, како је наведена привремена мера обезбеђења наплате пореског потраживања у принудној наплати из новчаних средстава тужиоца одређена у складу са законом, то су супротни наводи тужбе у вези са тим неосновани и без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 26.09.2017. године, 21 У 6722/15

Записничар
Мирела Костадиновић, с.р.

Председник већа – судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП